

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XVIII. Pergit referre alios similes admirabiles animæ suæ, unà cum
corpore, ascensus ad cœlum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Angeli, ubi erat Ipsius Majestas, & procubui in genua. Tum hæc magna & amabilissima Domina assurrexit, descendensque per aliquot gradus throni, salutavit me valde affabiliter, pari me amore est amplexata, atque ego strinxi sacros ipsius pedes. Jussit me crigi, elevavi caput, quod vicinissime admoveram pedibus meæ Dominæ, & mansi provoluta in genua, obstupescens illam divinam ipsius pulchritudinem, quæ est ineffabilis. Dixit mihi Eiusdem Majestas: Soror, nolo te discedere, quin aliquid è meis rebus auferas. Detrahit annulum ex sua manu, posuitque illum in mea, dicendo: Accipe hunc annulum, qui tibi erit tutela ac defensio adversus diabolum, ut tibi non possit nocere, ipsumque à te repellas; præterea per illum efficiaris particeps mearum virtutum. Sicut attractanti chirothecas imbutas ambrâ, aliquid il-

lius odoris adhæret; sic etiam tibi, dum accipis hunc annulum, adhærebit aliquid è meis virtutibus, usque redolebis. Egi, quantas potui, meæ Celsissimæ Dominæ gratias. Et postquam mihi utraque Majestas, primum Dominus, deinde Sacratissima Mater, dedissent benedictionem, jussit me Dominus reduci ad meum angulam, quod me Domini mei Angeli reduxerunt.

Quodam postea die sum bene experta virtutem annuli, quem mihi Dei Genitrix dignata fuerat donare: nam advenit dæmon, volens mihi suo more nocere, exposui manum, & ille infelix, conspecto eo annulo, non potuit tolerare lucem, quæ emicans ex resplendente, illi inserta gemma, offuscabat ipsius oculos, atque ita aditus in rabiem profugit. Benedictus sit magnus hic Deus, & sanctissima ejus Mater, in æternum. Amen.

CAPUT XVIII.

Pergit referre alios similes admirabiles animæ suæ, unâ cum corpore, ascensus ad cælum.

Hoc eodem anno, post præcedentem visionem, priusquam à Deo rursus raperetur in cælum, vidit demones, torquentes quandam animam ipsius figuram. Suspicata est, sibi eâ ratione significari, illos rabiem suam saltem exere in sumenda vindicta de ejus effigie, cum ipsammet aggredi non possent, eò quod protegeretur ab annulo, quem acceperat à Beatissima Virgine; cum in modum, quo hic ministri Justitiarum, qui fugâ salvare potuit corpus, castigant in statua. Id illa, pariterque ascensum ad cælum, breviter enarrat dicens:

Vidi his diebus in meo cubiculo, è regione mei paupertini lecti, quatuor ferocissimos demones, & inter eorum manus humanam effigiem, mihi similem, quam vexabant ac torquebant, ultrò citròque ipsam versantes. Quamvis autem conarer avertere vultum ab hoc spectaculo, meque ab eo abstrahere, non poteram: abripiebat enim meos oculos, & vehem-

enter me affligebat. Quidam sanctus Angelus ex ijs, qui mihi cohabitavit, illi aspexit, statimque celeriter auferens, & illa figura humana instar fumi. Deinde vidi descendentem ex cælo sanctum Angelum maximâ præditum potentia. Postquam advenit, agnovi esse sanctum Michaëlem, qui è mei regione consistens, me salutavit dicendo: Creatura Dei, Omnipotens Deus te adjuvet ac defendat. Audita hujusmodi salutatione sui afflicta, cogitans, ipsum sic loqui, quod dæmon græde adversus me machinaretur malum. Sanctus tamen Angelus me reddidit locuram, asserens, id non propterea à se dici, quin imò se venire, ut me ducat ad Patriam cælestem; & magnâ autoritate, non relicto mihi spatio ullius exceptionis, arripuit mea brachia (atque, ut mihi videtur, animam unâ cum corpore) & imposuit suis humeris, derepente me sustulit ad cælum, præsentavitque Divinæ Majestati, dicendo: Domine mi, hæc est creatura, quam à tua Majestate sum jussus adducere

ad tuum Divinum conspectum. Dominus me est elementissimè intuitus, & quasi eximendo animam ex corpore, accepit illam in suas Divinas manus, meque sibi univit, relinquendo, meâ opinione, corpus animâ destitutum, quod tamen ideo non fuit afflictum aut debilitatum, imò potius vehementer recreatum, & confortatum. Ego expeñdebam mysterium, dicebámque intra me: Quomodo hoc potest fieri? non tamen interrogabam. Tum mihi Deus: dicam, inquit, tibi. An non vidisti, adferri corquem, seu vellus aurcum Regi, impositum pretioso scrinio, ex quo aureum vellus eximitur, & collocatur prope Regem; scrinium verò custoditur, ad aservandum in eo rursus corquem? hoc igitur tibi contigit. Exemi tuam animam è scrinio corporis, & nunc tibi illam reddo. Restituit Deus meam animam suo corpori, & mei Domini Angeli me reducerunt ad meum angulum. Benedicita sit Divina Majestas in aeternum. Amen.

Admirabilissimus est hic raptus, ob multas circumstantias, quas docti possunt ex ijs observare, que sancti Patres, & sacri interpretes annotant in illa verba Apostoli 2. Corinth. 12. v. 2. Scio hominem &c. Subsequentes non sunt majoris considerationis, plus tamen continent instructionis, & omnes diversimodè probant, qualis fuerit vita, & perfectio affectuum hujus Virginis, quibus se pro tam extraordinarijs favoribus disponebat. Proximus accidit in Julio ejusdem anni sexcentesimo vigesimo quarti, referturque ab illa his verbis.

Hoc tempore matutino, in oratione consueta, multos eliciebam actus amoris Dei, & aliarum virtutum. Eram quodammodo mei impos præ affectu, & ebria amore divino, ideoque dixi vehementi æstuans desiderio: Mi Deus, cupio tibi aliquid dare è meis rebus. Postquam hoc dixi, Dominus mihi respondit: fiat omninò, Anima, da mihi aliquid è rebus tuis, suscipiam id libenter. Statim adverti meum excessum, & audaciam ortam ex vehementia mei amoris, ac dixi: Ah mi Domine, nihil habeo, quod tibi dem; sum pauper creatura tua: quidquid habeo boni, tuum est, & jam tibi donavi; si verò ali-

quid habeo, quod sit meum, est malum, sunt peccata & miserix. Dominus respondit: ita Anima, da mihi aliquid ex ijs, quæ habes. Domine mi, respondi, accipe cor meum, renova, munda, purifica illud, & redde rectum. Dixi insuper alia eò tantum tendentia, ut me totam resignarem in voluntatem hujus magni Dei. Divina Majestas acceptavit hanc oblationem. Tunc me Domini mei Angeli elevaverunt, & posuerunt in quodam frusto cœli, quod erat coloris cærulei, quale hic videmus, ex quo prominebat meum caput & brachia, dixeruntque mihi: Dispone te, Anima, veni enim Divinus Sponsus. Audivi subito ordinatissimum sonum campanarum, & inter has tintinnabulum valde sonorum, quo mihi videbantur intimari mundo gratiæ, quas Deus præstat suis creaturis. Vidi postea multos sanctos Angelos, in hoc spatio intercedente inter cœlum & terram, præparantes, sicut aliàs scripti, viam pro adventu Domini. Interrogavi meos Dominos: estne, sancti Angeli, necesse, ut præpararetur via Domino, cum Ejus Majestas nullâ re indigeat, præterquam se ipsâ, contineâtque in se omnem magnificentiam & pulchritudinem cœli ac terræ? Et responderunt mihi: Ita prorsus est, soror, verum nos Angeli significamus subjectionem, & cultum, quo in his, quæ vides, veneramus Deum. Descendit interea ex cœlo Divina Persona Spiritus Sancti, resonante jucundâ musicâ illorum factorum Ministrorum, magna cum majestatem ac pompa, & appropinquavit mihi, non gerens speciem aliquam, aut figuram, sed spiritualissimè, quod solus potest advertere, & cognoscere intellectus. Vidi quoque ibi adesse JESUM Christum Dominum nostrum.

Tunc mihi dixit Deus Spiritus Sanctus: Anima, venio, ut, quod de dando mihi tuo corde promisisti, exequaris. Ego statim, plurimum gaudens & exultans, obtemperavi Domino, dicens, ut in me adimpleatur sanctissima ejus voluntas: adesse enim me obsequentem, tanquam ancillam ipsius. Accessit interea ad me Christus Dominus, discooperuit meum pectus, quod

quod erat tectum eo frusto cœli, atque digito suæ sacrosanctæ manûs formavit crucem in latere sinistro, apertumque fuit illud meum latus, & sensî magnum dolorem. Advenit sacratissima Persona Spiritûs Sancti, & exemit meum cor ex suo loco, dicendo: Veni Anima mea, & fruëris mecum meâ gloriâ, bonisq; æternis meæ cœlestis Patriæ. His peractis Dominus denuð ascendit ad cœlum, ducens secum meum cor, & memetipsam, quæ radijs quibusdam luminis eram conjuncta eidem cordi, adeò ut existimem, me intra illum Divinum Spiritum & Dominum nostrum, totam fuisse ductam ad cœlum, tam meam animam, quàm corpus. Inde, & ex eo Divino pectore, ubi eram, vidi, postquam illuc perveni, totam illam cœlestem aulam & gloriam Beatorum, quâ etiam ego meo modo fruebar. Oculi mei corporei viderunt stupenda opera Dei, quamvis longè aliter, quàm ea viderit mea anima; hæc namque illa videbat illustrata lumine multò excellentiore ac admirabiliore; ij verò illuminati luce longè inferiore, & velut è longinquo, quasi ex pulchritudine illius Palatii conjectantes majestatem Divini Regis. Postea Dominus dixit meis dominis: Ducite, Angeli mei, istam creaturam ad suum locum, usque ad tempus, quod determinavi, ad eam ex vita mortali educendam. Redij ad me ex raptu, & inveni me in meo angulo. Deinde intellexi à Domino causam, ob quam mihi Jesus Christus Dominus noster latus aperuerit, efformatâ super illud cruce, ut Divinus Spiritus cor meum inde eximeret, eam fuisse, quòd omnes misericordiæ & beneficia, quæ à Deo consequimur, nobis conferuntur propter universa merita Passionis, Crucis, & Mortis JESU CHRISTI Servatoris nostri. Ipse sit benedictus in æternum, Amen.

Hunc in modum ista Virgo ad cœlum, cum anima & corpore, hoc anno sexcentesimo vigesimo quarto, ascendit quàm sapissimè: id quod magis apparebit ex sequentibus, quæ scripsit proximo Augusto, ubi mira narrat, à me verbis ipsius exponenda, & sunt, quæ subiungo.

Dignatus est me Deus his diebus magnâ vi elevare, diversis temporibus, in ecclasiim, secumque unire, ita ut abripere non tantum quoad spiritum, & superiorrem partem animæ, verum etiam corpus & naturam, qui raptus erant diuturni: unde postea in meo loco experiebar corpus vehementer contractum, & naturam valde afflictam. Eo nihilominus tempore, quo durabat unio, fruebar Divinâ Majestate magno cum solatio, ac proinde dum ab ea separarer, difficulter & perquam invitè illud solatium deserebam, atque hæc revertebar. Cogitabam, quid Deus à me vellet, frequenter, adeoque præter morem me visitando. Feriâ quintâ, quæ erat Octava Assumptæ in cœlos Deiparæ Virginis, mihi dixit Divina Majestas: Anima, visne venire mecum, ut fruaris meis æternis bonis? Mi Domine, respondi, duxisti me his diebus, & sentio me vehementer fatigatam. Verè Anima, subeunda tibi erit molestia, si venire velis. Resignavi me in Divinas illius manus, utque in me impleretur sanctissima ipsius voluntas. Postquam præbui consensum, aspexit me Dominus omnes meos Dominos Angelos acli ipsis indicaret, quid illis esset agenda. Unde accesserunt ad me, dicentes mihi Soror nostra, debemus te exornare, ut ab eas cum Domino, atque tum quinq; ceteris familiarioribus, qui mihi cohabitant, me exuerunt vestibus, quas ordinariè gero, relicta mihi solum unâ albâ. Deinde singulis me eo, quod quisque adferebat, quàm spiritualissimè, & contactu Angelico luminis gravitatis ac modestiæ, ut aliàs retuli, exornabant. Primus me cooperuit illo quali peplo grandi caruleo, eleganter acu picto, quo tota tegor, & alijs quoque occasionibus ab ipsis obvelari soleo. Secundus superimpofuit peplo brevem pretiosissimam penulam. Tertius textit caput meum velut teolû, quod adferebat pendens ex uno angulorum. Quintus ad me venit, & induit natis me induit nitidis caleis, quos prius fuerat exosculatus, ideòq; magno sui infusa rubore. Sanctus autem Angelus mihi dixit: Permite id fieri, soror, quia

illos exſculor, eò quòd tibi ſint dati à Divino Sponſo.

Sic exornatam me Spiritus Sanctus, Deus & Dominus noſter, qui his aderat, accepit ad ſua Divina brachia, tulitque ad cœleſtem Jerofolymam, comitantibus me Dominis meis Angelis. Exiſtimo, me dubio procul totam eò fuiſſe ductam, ſecundùm corpus & animam. Non poteram conſiſtere pedibus, & propterea, quando illuc perveni, fui collocata in pavimento illius cœli, quod erat coloris cœrulei, quale hic ſpectamus, vultu converſo ad Dominum Deum Triunum. Divina Majeſtas coniecit in me oculos, deditque mihi ſuam ſanctiſſimam benedictionem. Mox Angeli inchoaverunt cœleſtem muſicam, concinendo laudes Dei, gratias ipſi agentes, inprimis pro infinita ejus bonitate, ac deinde pro beneficijs, quæ præſtat ſuis creaturis, præſertim verò mihi, quaſi admirantes ea, quæ ego conſequebar. Finiſſimâ hac muſicâ fui elevata ab Angelis, necdum tamen potui pedibus inſiſtere, ideòque me rurfum poſuerunt in pavimento, ſuique ſepulta in eodem cœlo, eminentibus, inde ſolùm capite, brachijs, & pectore, vultu quaſi ad latera reflexo. Interrogavi meos Dominos, cur fuiſſem ſepulta? & reſponderunt, id eſſe factum, ut mihi ſic indicaretur, quòd in ea cœleſti Patria nemo poſſit totus permanere, dum vivit in carne mortali. Tum conſpexi è regione mei Divinum Solem, qui erat meus Dominus: emittebat pulcherrimos ſplendores, ac divinos lucis radios, quibus me attingit, attraxitque ad ſe, elevans me inde, ubi eram ſepulta, quoaduſque me totam ſibi univit. Fruita ſum diu Ejus Majeſtate, atque Divino Eſſe, cum magno meo ſolatjo.

Hæc unio me non impedivit, quòd minus animum ad me reflecterem, & conſiderarem tot, ac tam extraordinarias miſericordias & gratias, quas mihi Deus præſtitit, & continuè præſtat; atque intimam familiaritatem, ad quam me Ejusdem Majeſtas, ex mera ſua immenſa bonitate, admittit. Dum igitur me viderem exornatam eleganti veſtitu, quo me Domini mei

Vita Mar. de Eſcob. Pars II.

induerant, & memoriâ repeterem, quàm invita aliàs (ſicut initio dixi) deſererem illud Bonum, ac redirem ad miſerias terrenas, dixi tum ferventi affectu ad Deum: certè mi Deus, vehementer miror tuam bonitatem, quòd talia mihi conferas beneficia: quibus tamen quàm libentiſſimè renuntio; neque ijs frui volo, ſi tu id velis; nec tecum hic permanere, ſed reverti ad meum angulum, ac ad meum nihilum, atque ita pati, quamdiu ſanctiſſima tua fuerit voluntas, & propter te omnia derelinquere. Audivit Dominus meam oblationem, ex ſinceriſſimo animo, mihi que poſſibili promptitudine profectam, & dixit: Verè Anima, id agendo mihi complacuiſti, & ſatiſfecuiſti. Polliceor, daturum me tibi omnia, quibus renuntia viſti, duplicata, & me ipſum in æternum, quod tibi etiam aliàs obtuli.

Post hoc, unita eidem Domino, fui reducta ad meum angulum, ubi ad me ex raptu redij. Eram deinde ſolicita, & quaſi perplexa, revolvens animo, quæ acta fuerant: quia mihi videbar tota fuiſſe translata ad cœlum, quoad corpus & animam, ſpiritum & naturam, atque obſervaviſſe, quòd ibi tota exiſterem; aliunde verò etiam judicabam, quòd interdum ſenſerim, me quaſi hic degere in meo angulo, propterea me non poteram ſufficienter intelligere, aut cognoscere tam arcanum myſterium. Tunc mihi Dominus dixit: Veni huc Anima, cur vacillas, ac dubitas? Nonne ego integer exiſto in Sacramento Altaris, & in quavis illius parte, atque in multis templis? Ita mi Domine, reſpondi: verùm iſte eſt articulus Fidei, & ſic ſe rem habere credo; quod autem mecum agitur, eſt longè aliud. Eſt quoque Fidei articulus, reſpoſuit Dominus, me eſſe omnipotentem & facere, quod volo: deſcendo, quin deſeram dextram Patris mei, & me ſpectandum animæ, cui bene volo, multumque ſum addictus, præbeo, licet rarè, & ob graviſſimas cauſas: atque ſic poſſum præſtare, quod te dubiam reddit, eò etiam magis, quòd ſecundùm Divinam Eſſentiam ſum ubique, & ubicunque ſum, ibi mihi ſit cœlum, atque hic opus iſtud exequi poſſim, qui ſum

L

ſum

sum omnipotens. Hoc mihi dixit Dominus, qui sit benedictus in æternum. Amen.

Responsum Christi Domini, quantumvis breve, est, quia ab illo datum, plenum mysterijs. Ex eo eruitur solutio quorundam dubiorum, de quibus hodiè que altercantur Theologi, & sacri Interpretes, multum ab invicem opinionibus discrepantes. Dubitatur, an aliquando Christus Dominus, postquam ascendit ad caelum (excepto admirabili modo, quo Fides docet, ipsum realiter advenire ad Sacramentum Eucharistiae) personaliter descenderit ad terram; an verò, quotiescunque à Sanctis videtur, id per imagines tantum fiat ac figuras, genuinè Dominum representantes; an tandem anima ipsorum elevata, illum videant in caelo, ac si ab is videretur in terra? Hic dicit Dominus, se, licet raro, & ob gravissimas causas, revera personaliter descendere, quod est valde conforme sententia sanctorum Patrum, & sacrorum Interpretum (neque, exiguo meo iudicio, negari potest, nisi manifesta fiat verbis sacri textus violentia) existimantium; ita Dominum descendisse, ad convertendum sanctum Paulum. Dubitatur praeterea, multo que magis disceptatur, an, dum Dominus ad terram descendit, deserat tunc caelum, an verò realiter occu-

pet duo loca circumscriptivè? Videtur autem hic Divina Majestas significare, quid hoc nomine implicet, possitque ipsius omnipotentia realiter suum corpus in diversis constituisse locis, per distinctas, non tantum definitivas, sed etiam circumscriptivas ubicationes. Atque notandum est, quòd Eadem Majestas, ex potentia, quà, prout nos docet Fides, pollet quoad ubicationes definitivas, sumpsit argumentum ad circumscriptivas, ut has facilius crederetur. Et tali ratione quietam reddidit hanc imaginem, instruendo illam, non esse impossibile, quòd adveniens, se totam degere in caelo, quandoque una sentiret, se existere in terra, cum ipsam potuerit, per suam Omnipotentiam, tenere totam in duobus locis. Adjunxit Dominus, pro solatio hujus dilectæ suæ sponsæ, aliud suæ potentia miraculum (quod est extra contrarietatem) docendo illam, se abris, sicuti quoque, in quantum est Deus, exstit, ita possit aliter operari, ac in caelo; ac si, ni fallor, significaret, id non semper evenire, ut eam constituat in duobus locis, sed quòd, relinquendo illum realiter hic in terra, & in eo angelo, ibi manifestet arcana caeli, & semetipsum in circum judicare potuerit, se, dum ibi moreretur, degere etiam in caelo.

CAPUT XIX.

Recenset ejusdem generis gratias, ex quibus colligitur magna ipsius perfectio.

Quamvis non reperiam adnotatum diem hujus gratia, quam nunc describam, invenio tamen illam eodem consignatam anno & mense, quo praecedentem: & spectat à chartarum serie, fuerit ipsi praeserta paucis ab hinc diebus. In hac porro sic ait.

Vacabam aliquando his diebus manè meæ consuetæ orationi, & vidi Christum Dominum, Delicium nostrum, affixum cruci, vehementer afflictum. Conabar, ob meos timores, abstrahere imaginationem ab hac visione, & prosequi meum exercitium; Dominus autem clementissi-

mè insistebat suo proposito, ut me ad se pertraheret, & ego perseverabam in mea tergiversatione. Tunc mihi ejusdem Majestatis dixit: Desiste Anima, affligis enim me: aspice, qualiter sim constitutus. Tandem me Dominus, nihil immutatus, ad se pertraxit, ac transversam superpositam cruci, in eum modum, quo pastor his imponit humeris oviculam. Interea adverti, Ipsius Majestatem velle ascendere ad caelum, & dixi intra me: Quæ conexio caeli cum CHRISTO crucifixus? Ibi iste Dominus degit resuscitatus, & gloriosus. Ille verò tanquam dominum habens cogitationum, quas vel excellentissimas perspicit, mihi respondit: Nihil